

Stepen pokajanja najveći je stepen (Meka)

Hatib: dr. Bender ibn Abdulaziz Belile

25. safer 1441. po Hidžri / 25. oktobar 2019.

Hvala Allahu, Najuzvišenijem, Stvoritelju Zemlje i nebesa. Zahvaljujem Mu, slavljem neka je On, Koji voli pokajnike, i Koji njihova loša djela pretvara u dobra.

Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinog, Koji druga nema, i Koji prašta grijehe, prima pokajanje i otklanja nedostatke, i svjedočim da je naš vjerovjesnik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Njegov rob i poslanik, vjerovjesnik počasti, poslan sa najčasnijom poslanicom, neka su na njega Allahova milost, blagoslov i spas, i na njegovu porodicu i ashabe do Sudnjeg dana. Bojte se Allaha, Allahovi robovi, onako kako Ga se treba bojati, i znajte da vas On nadzire u tajnosti i javnosti, i neka vas nikako ne obmane život na ovom svijetu, koji je samo prolazna stanica, a nije stalno boravište, i koji je sredstvo za činjenje dobrih djela, a ne ljenčarenje, i trgovina čija je roba pokornost, a profit uspjeh i spas na Sudnjem danu.

O muslimani, jedna od velikih istina, koju ne mogu sakriti strasti niti je promijeniti mišljenja, jeste da je ovaj svijet, sa svim svojim nebeskim i zemaljskim stanovnicima, ljudima i džinima, ovisan o Allahu, u najširem smislu te riječi, i potreban Njegovog dobra, do krajnjih granica, i ne može bez Njega ni koliko je treptaj oka, i nema mu opstojnosti niti života bez Njega. On, Uzvišeni, je Vječno Živi, Koji se brine o Svojim stvorenjima, i osigurava im sve vrste potreba i sve ono što će poboljšati i unaprijediti njihov život, i bez Kojeg nema dobra niti boljitka. Iako se ovisnost ljudi o Allahu manifestuje na različite načine, i u gotovo svim životnim aspektima, ipak se jedna vrsta ovisnosti posebno izdvaja i ima posebnu važnost, veličinu i vrijednost, i izdiže se iznad profanih tjelesnih užitaka, a to je ovisnost o Allahovom oprost, pokrivanju sramota, čišćenju srca i otvaranju vrata pokajanja. Težnja ka ovom cilju, koja ih je podigla iz njihovih postelja i dovela pred njihovog Gospodara, da Ga uporno mole i

od Njega traže milost i oprost, poniznih srca, otvorenih duša i suznih očiju, bila je osobina i put Allahovih poslanika.

Adem, alejhis-selam, ponizno i predano, molio je Allaha: “Gospodaru naš”, rekoše oni, ‘sami smo sebi krivi, i ako nam Ti ne oprostiš i ne smiluješ nam se, sigurno ćemo biti izgubljeni” (El-A’raf, 23).

Nuh, alejhis-selam, sažaljivi otac, ponadao se da bi njegov sin, kojem je Allah zapisao propast u Knjizi sudbine, mogao biti spašen, pa ga je Allah, slavljen neka je, ukorio zbog toga riječima: “O Nuhu, on nije čeljade tvoje”, rekao je On, “jer radi ono što ne valja, zato Me ne moli za ono što ne znaš! Savjetujem ti da neznalica ne budeš” (Hud, 47).

On se ponizno predao Allahovoj naredbi, moleći Ga za oprost i kajući Mu se: “Gospodaru moj”, reče, “tebi se ja utječem da Te više nikad ne zamolim za ono što ne znam! Ako mi ne oprostiš i ne smiluješ mi se, bit ću izgubljen.” (Hud, 48)

A kada je postao svjestan veličine i posebnosti ove težnje, i da je ona glava svih težnji, nije je tražio u svojoj dovi samo za sebe, nego za svakog vjernika i vjericu: “Gospodaru moj, oprosti meni, i roditeljima mojim, i onome koji kao vjernik u dom moj uđe, i vjericima i vjericama, a nevjericima samo propast povećaj!” (Nuh, 28)

Ibrahim, alejhi-selam, prijatelj Milostivog, pokorni Allahov rob, blagi, sažaljivi i ponizni, ukazao je na ovaj princip u svojim dovama, s nadom i strahopoštovanjem: “Gospodaru naš, oprosti meni, i roditeljima mojim, i svim vjericima – na Dan kad se bude polagao račun!” (Ibrahim, 41).

Ova težnja ispunjavala je njegovu dušu dok je pozivao svoj narod u pravu vjeru i kazivao im o njihovom Gospodaru:

“A da li ste razmišljali”, upita on, “da su oni kojima se klanjate vi i kojima su se klanjali davani preci vaši, doista, neprijatelji moji? Ali, to nije Gospodar svjetova, Koji me je stvorio i na Pravi put uputio, i Koji me hrani i poji, i Koji me, kad se razbolim, liječi, i Koji će mi život oduzeti, i Koji će me poslije oživiti, i Koji će mi, nadam se,

pogreške moje na Sudnjem danu oprostiti! Gospodaru moj, podari mi znanje i uvrsti me među one koji su dobri i učini da me po lijepom spominju oni što će poslije mene doći, i učini me jednim od onih kojima ćeš džennetske blagodati darovati – i ocu mome oprosti, on je jedan od zalutalih – i ne osramoti me na Dan kad će ljudi oživljeni biti, na Dan kada neće nikakvo blago, a ni sinovi od koristi biti, samo će onaj koji Allahu srca čista dođe spašen biti.” (Eš-Šuara, 75–89)

Božijem oprostom, za svoj narod, nadao se i plemeniti vjerovjesnik Isa, alejhis-selam, koji je rekao: “Ako ih kazniš, robovi su Tvoji, a ako im oprostiš, silan i mudar Ti si” (El-Maida, 118).

Kada se Musa, alejhis-selam, vratio svome narodu, ljut i tužan zbog njihovog klanjanja teletu, obuzela ga je ova težnja, pa je požurio svome Gospodaru i zavapio: “Gospodaru moj”, zamoli Musa, “oprosti meni i bratu mome i učini da budemo pod okriljem Tvoje milosti, Ti si od milostivih najmilostiviji!” (El-A’raf, 151).

Kada ga je čovjek iz njegovog naroda pozvao u pomoć protiv čovjeka iz neprijateljskog naroda, pa ga je Musa, alejhis-selam, udario šakom i ubio, a onda se sjetio svog Gospodara, pokajao se i priznao: “Gospodaru moj”, reče onda, ‘ja sam sam sebi zlo nanio, oprosti mi!’ I On mu oprosti, On, uistinu, prašta i On je milostiv” (El-Kasas, 16).

Allahov vjerovjesnik Davud, alejhis-selam, čvrsti vjernik, kojem je Allah dao vlast, vjerovjesništvo i sposobnost rasuđivanja, nakon što je uvidio da je odstupio od istine u presudi kojom je presudio dvojici parničara, pohrlio je svome Gospodaru, tražeći oprost od Njega: “I Davud se uvjeri da smo Mi baš njega na kušnju stavili, pa oprost od Gospodara svoga zamoli, pade licem na tlo i pokaja se. I Mi smo mu to oprostili, i on je, doista, blizak nama i divno prebivalište ga čeka.” (Sād, 24–25)

A tek prvak prvih i potonjih, Allahova milost svjetovima, Muhammed ibn Abdullah, neka su na njega Allahova milost i spas, sve dok Ga budu spominjali oni koji Ga spominju, i zaboravljali oni koji Ga zaboravljaju, on je bio najprivrženiji svome Gospodaru, imao je najveće strahopoštovanje pred Njim, najviše se bojao Njegove

srdžbe, kazne i patnje. Allah, džellešanuhu, nadahnuo ga je istigfarom, traženjem oprosta, i pokajanjem, i oni su ušli u svaku poru njegovog bića. Ebu Hurejra, radijalallahu anhu, kazuje da je čuo Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao: “Tako mi Allaha, ja od Allaha tražim oprosta i kajem Mu se više od sedamdeset puta na dan.” (Buhari) Takav je bio njegov odnos prema istigfaru i tevbi, danju i noću.

Aiša, radijallahu anha, rekla je: “Jedne noći, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, iskrao se iz postelje, pa sam ga potražila, i rukama sam napipala njegova stopala. Bio je u džamiji, klanjao je, a stopala su mu bila uspravna. Učio je dovu: ‘Allahu moj, utječem se Tvojim zadovoljstvom od Tvoje srdžbe, i Tvojim oprostom od Tvoje kazne. Utječem se Tebi od Tebe, ne mogu Ti iskazati hvalu onako kako Ti dolikuje, Ti si hvaljen onoliko koliko si sam Sebe pohvalio.’” (Muslim)

Aiša, radijallahu anha, također je ispričala jedan lijep događaj, koji govori o Poslanikovoju pobožnosti. Rekla je: “Jedne noći Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, iskrao se iz postelje, i pomislila sam da je otišao kod jedne od svojih supruga. Tražila sam ga, i nisam ga našla, pa sam se vratila. A onda sam ga vidjela, bio je na rukūu ili sedždi, i učio je: ‘Subhaneke ve bi hamdike la ilahe illa ente – Neka Ti je slava i hvala. Nema drugog boga osim Tebe.’, pa sam rekla: ‘Na mjestu si moga oca i majke, ja sam mislila na nešto, a ti si baviš nečime drugim.’” (Muslim)

Strah od grijeha i njegovih loših posljedica neće ih napustiti ni u Danu velikog stajanja, kada Allah na jednom mjestu okupi prve i potonje, i kada ljude obuzmu nepodnošljivi strah i briga. Tada će jedni drugima reći: “Zar ne vidite u šta ste zapali i šta vas je zadesilo? Zar nećete potražiti nekoga da se za nas zauzme kod Gospodara?” Tada će reći jedni drugima: “Idite Ademu.” Doći će Ademu pa će mu reći: “O Ademe, ti si otac čovječanstva. Allah te je Svojom rukom stvorio, i u tebe život udahnuo i naredio je melekima da ti sedždu učine, pa se zauzmi za nas kod svoga Gospodara. Zar ne vidiš šta nas je zadesilo?” A Adem će kazati: “Zaista se moj Gospodar danas rasrdio kao nikada prije, a niti će se više ikada ovako rasrditi. Zabranio mi je da se približim drvetu, a ja Ga nisam poslušao. Moje brige, moje brige!

Idite nekome drugom, idite Nuhu.” Tada će otići Nuhu, zatim Ibrahimu, zatim Musau, zatim Isau, i svi će oni reći kao što je rekao Adem, alejhis-salam. Na kraju će doći Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, i on će se zauzimati za njih...” (Buhari i Muslim od Ebu Hurejre, radijallahu anhu)

Ovo je stanje onih koje je Allah odabrao za Svoju objavu i poslanicu. Oni su Ga se istinski bojali i strahovali od Njegove kazne, najviše se nadali Njegovom oprostumu i milosti i pretekli su druge u predanosti Njemu i iskrenom pokajanju. Koliko čovjek bude spoznao svoga Gospodara, toliko će Ga se bojati i poštovati Ga. “A Allaha se boje od robova Njegovih – učeni.” (Fatir, 28)

O muslimani, ne trebamo se čuditi ovakvom odnosu vjerovjesnika i poslanika, alejhimus-salam, prema tevbi – pokajnju Allahu, jer je stepen pokajanja prvi, srednji i zadnji, koji, onaj ko ide ka Allahu, nikada ne napušta, i na kojem ustrajava sve do svoje smrti. Tevba je čovjekov početak i kraj, i ona je njegova prijeka potreba, na kraju kao i na početku. Razlog visoke pozicioniranosti tevbe u islamu treba tražiti u činjenici da je tevba jedan od najdražih i najposebnijih ibadeta kod Allaha, džellešānuhu.

Uzvišeni Allah voli one koji se često kaju. Da pokajanje nije najdraža stvar Allahu, ne bi čovjeka, kao Svoje najodabranije stvorenje, iskušao grijehom. I zato se Allah obraduje pokajanju Svoga roba više nego što se obraduje čovjek, koji je pronašao svoju jahalicu, sa hranom i pićem, u pustinji, nakon što mu je pobjegla i nakon što je izgubio svaku nadu da će ostati živ.

Ova radost ne veže se ni za jedan drugi ibadet, osim za tevbu. Nema sumnje da ona ima snažan učinak na stanje i srce pokajnika, i ona je jedna od tajni Allahovog određivanja grijeha ljudima. Čovjek tevboom postiže deredžu Allahovog miljenika, jer Allah voli one koji se često kaju i obraćaju Mu se pokajanjem. Ovaj ibadet sadrži poniznost, predanost i umiljavanje Allahu, a poniznost i predanost su srž i suština ibadeta.

"KOLIKO GOD ZNAČAJNA ULOGA HATIBA BILA ZA USPJEH NJEGOVE HUTBE,
NIŠTA MANJE NE ZAOSTAJE NI ODABIR TEME, ODNOSNO MATERIJE
KOJU TOKOM HUTBE ELABORIRA." (PREPOROD)

HUTBE

Donosite salavate na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, podarenu milost i nepresušnu blagodat, to vam je naredba od vašeg Gospodara, Koji je objavio: "Allah i meleki Njegovi blagosiljaju Vjerovjesnika. O vjernici, blagosiljajte ga i vi i šaljte mu pozdrav!" (El-Ahzab, 56)

Allah podario blagoslov meni i vama u časnom Kur'anu, i okoristio mene i vas njegovim ajetima i mudrom opomenom.

Rekoh ovo i od Allaha Uzvišenog tražim oprost za sebe, vas i sve muslimane od svakog grijeha, a tražite i vi, On mnogo prašta i milostiv je.

